

„VRTČEVA“ PRILOGA.

Pri studencu.

I.

Kakó mi, studenec, hitiš
Iz skalne pokline po strugi.
Kaj nè, da na skrivnem želiš
Pretakat' v deželi se drugi?

Le téci, le téci naprédj
O bistra, nemirna vodíca!
Jaz idem za tábo, odslédj
Na poti mi bodeš vodníca.

Jaz videti hočem enkrat,
Kam tvoji uhajajo váli;
Bregóve ogledal bi rad,
Kí skoraj jih bodo spiráli.

Približat' se hočem ljudém,
Da vidim preslavna njih dela.
O koliko paše očém,
Kakó mi bo duša vesela!

Le téci, le téci naprédj
O bistra nemirna vodíca!
Jaz idem za tábo, odslédj
Na poti mi bodeš vodníca.

II.

In zopet ob tebi sedím,
Studenec, mirnó žuboreči.
Ko v valčeku tvoje strmím,
Premišljam o zemeljskej sreči.

Tvoj živ me bil v nemal je ték,
Kí gonil je v daljo valove;
Ustrašil se nisem zaprék,
Da stopil v dežele bi nove.

V resnici! okó in uhó
Obilo mi našlo je paše;
A srce me vleklo močnó
V livade doline je naše.

Prijétnejši tvoj mi je šum
Kot reke široke bobnénje;
In ljubši, kot svétni je hrum
To tiho, samótno življénje.

Studenec, ti kažeš zvestó
Podobo otroškega míra,
Zató se mi rado okó
V prelepo zrcalo ozíra.

F. Krek.